

Sygn. akt II KK 265/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 października 2020 r.

sprawy **A. B.**

skazanego z art. 233 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt X Ka (...)

zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 31 maja 2019 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. zwolnić skazanego A. B. od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony o to, że w dniu 22 grudnia 2015 r. w W. przy ul. K. , składając zeznania w sprawie o sygn. akt IV K (...) w Sądzie Rejonowym w W. IV Wydział Karny, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, że w trakcie kontroli drogowej przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji w dniu 15 marca 2015 r., pojazdem marki M. o nr rej. (...) kierował on sam, a nie L. K. , tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2019 r., sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w W. uznał m.in. oskarżonego A. B. , w ramach zarzucanego mu czynu, za winnego tego,

że w dniu 22 grudnia 2015 r. w W. przy ul. K. składając zeznania w sprawie o sygn. akt IV K (...) w Sądzie Rejonowym w W. IV Wydział Kamy, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, że przed kontrolą drogową przeprowadzoną przez funkcjonariuszy Policji w dniu 15 marca 2014 r. kierowcą pojazdu marki M. był on, a nie L. K. , tj. występku z art. 233 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, przenosząc je na rachunek Skarbu Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt X Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego w ten sposób, że kwalifikację prawną przypisanego mu czynu z art. 233 § 1 k.k. uzupełnił o art. 4 § 1 k.k. i złagodził wymiar orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji w pozostałym zakresie i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Okręgowego w W. wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego wobec jego mandanta. Zarzucił Sądowi ad quem rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 § 1 k.k., polegającego na przypisaniu oskarżonemu czynu w nim opisanego, pomimo braku w jego działaniu, w świetle treści przypisanego mu czynu, znamion tego przestępstwa.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w W. i uniewinnienie skazanego.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na oczywistą bezzasadność zarzutów wskazanych w kasacji obrońcy skazanego, Sąd Najwyższy zdecydował o skierowaniu kasacji do rozpoznania na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. "efektu przeniesienia", czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu ad quem uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Kontrolą kasacyjną objęte są kwestie wyłącznie prawne, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez organ odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwalają zatem na prowadzenie dublującej, "trzecioinstancyjnej" kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt IV KK 694/18).

Przenosząc poczynione powyżej uwagi o charakterze ogólnym na grunt niniejszej sprawy za oczywiście bezzasadny uznać należało wskazany przez obrońcę skazanego w kasacji zarzut obrazy art. 233 § 1 k.k., która zdaniem skarżącego miała polegać na przypisaniu A. B. czynu opisanego w treści ww. przepisu prawnego, pomimo braku w jego działaniu znamion tego przestępstwa.

Dyskredytując trafność ww. zarzutu podkreślić należy, że niemożliwe jest skuteczne podniesienie w kasacji, pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu obrazy prawa materialnego - art. 233 § 1 k.k. w sytuacji utrzymania przez ten Sąd orzeczenia Sądu I instancji w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu z art. 233 § 1 k.k. Z akt sprawy jednoznacznie bowiem wynika, że Sąd II instancji zmodyfikował orzeczenie Sądu Rejonowego jedynie w ten sposób, że uzupełnił kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu o treść art. 4 § 1 k.k. oraz zmodyfikował wymiar orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, czyniąc to w związku z przyjęciem korzystniejszego dla A. B. zagrożenia ustawowego z daty popełnienia przez niego czynu, a nie z chwili orzekania w sprawie przez Sąd I instancji.

W realiach niniejszej sprawy autor kasacji mógłby zatem sformułować pod adresem Sądu Okręgowego ewentualnie zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z

art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., tj. przeprowadzenia wadliwej kontroli odwoławczej w zakresie podniesionego w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego - art. 233 § 1 k.k. Na gruncie przedmiotowej sprawy także jednak i ten zarzut nie okazałby się skuteczny, skoro został on rzetelnie rozpoznany przez Sąd ad quem, w sposób spełniający wymogi z art. 433 § 2 k.p.k. Na str. 4 uzasadnienia Sąd II instancji, jakkolwiek krótko, to jednak jednoznacznie wskazał, że Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował czyn oskarżonego z art. 233 § 1 k.k. Wskazał, że dowód w rozumieniu art. 233 § 1 k.k. to m.in. środek dowodowy w postaci zeznań świadka, a warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. jest, aby zeznanie, miało służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy oraz żeby było ono złożone przed organem, który jest uprawniony do ich przyjęcia z uprzedzeniem o odpowiedzialności karnej lub odebraniem przyrzeczenia. Zważywszy na to, że oskarżony składając zeznania w sprawie o sygn. akt IV K (...), toczącej się przed Sądem Rejonowym w W. został uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i mimo tego pouczenia zeznał nieprawdę, mając jednocześnie świadomość tego, że jego zeznania mają stanowić dowód w sprawie o sygn. akt IV K (...), Sąd odwoławczy słusznie odczytał zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego z art. 233 § 1 k.k. za całkowicie bezzasadny. Sąd ad quem uznawszy, że Sąd I instancji na podstawie właściwie ustalonego stanu faktycznego dokonał prawidłowej subsumpcji zachowania oskarżonego, podzielił stanowisko tego Sądu o wyczerpaniu przez A. B. znamion czynu zabronionego z art. 233 § 1 k.k.

Jednocześnie analiza akt przedmiotowej sprawy nie nasuwa jakichkolwiek wątpliwości, że kontrola instancyjna przeprowadzona w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy w W. dokonana została właściwie i rzetelnie. Sąd II instancji rozpoznał wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego. Uwzględnił podniesiony przez obrońcę oraz oskarżyciela publicznego zarzut obrazy art. 4 § 1 k.k., co skutkowało wydaniem w tym zakresie orzeczenia reformatoryjnego i uzupełnieniem przyjętej wobec oskarżonego kwalifikacji prawnej czynu o treść art. 4 § 1 k.k. Motywy dokonanej w tym zakresie korekty Sąd II instancji przedstawił na str.4-5 uzasadnienia. Nadto, Sąd ad quem uznał za

niezasadne zarzuty obrazy art. 393 § 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k., przedstawiając na str. 5-6 uzasadnienia argumenty, które zdecydowały o zdyskredytowaniu trafności tych zarzutów.

Kierując się przedstawionymi motywami, nie dostrzegając w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. ani innego rażącego naruszenia prawa, mającego istotny wpływ na treść wyroku, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

Sytuacja materialna skazanego, powodująca zwolnienie go przez sądy obu instancji od zapłaty kosztów sądowych przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa także kosztów postępowania kasacyjnego.